

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO

IZ SODOBNE LIRIKE

Janko Glaser / **Domotožje**

Tja bi šel, kjer pozabljene in razsute
samevajo póhorske naše glažute
(mojih prednikov priče, kjer glažarji kremen talili
so v čaše pojoče in vroče krvi z drvarji se bíli!) —
zdaj samo še tiho pod jelšami temnimi v senci
pohlevni in skriti šumijo mimo studenci.

Gozdovi na levi, gozdovi na desni — vmes frate ožgane,
s krompirjem zasajene, z ovsom posejane,
ki reven med črnimi bukovimi štori
poganja na tenki, peščeni zemlji bori...

Tja bi šel in poslušal iz strmih, izvoženih kolobarjev
bi težko hojo in zategnjene klice volarjev —
in kakor oni bi bil, ki z obrazom znojnim
tam mučijo z zemljo se trpko — in vendar s srcem pokojnim.

Janko Samec / **Kamenarji**

V taktu po štiri in štiri
bijó kamenarji na skalo sivo! —

In kakor pada na kamen kladívo,
da moč si z zakoni narave izmeri,
takó jim v prsih utripa živo
jekleno srcé
in poje o pesmi delóvnega dné.

O, kakor junaki,
stoječi v gorah pod oblaki,
s kladívi pojočimi bijejo, bijejo
od zgodnjega jutra do pozne noči,
da kamen se stiska, bolno ječi,
ko v mrzlo drobovje zagozde mu rijejo...